

Ce este întoarcerea la Dumnezeu? (4)

De la ce trebuie noi să ne întoarcem

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 14.11.2018, Actualizat: 14.11.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Ultimele două versete ale capitolului nostru solicită atenția noastră deosebită.

1 Tesaloniceni 1.9,10: pentru că ei înșiși istorisesc despre noi ce intrare am avut la voi și cum v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți unui Dumnezeu viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.

Ele ne oferă o explicație remarcabilă a adevăratei întoarceri la Dumnezeu. Ele arată foarte nimerit profunzimea, claritatea, plinătatea și natura lucrării Duhului lui Dumnezeu în tesalonicenii întorși la Dumnezeu. Acolo nu era nici o îndoială. Lucrarea se recomanda singură. Nu era o lucrare cu nesiguranță. Nu era necesară o verificare atentă, pentru ca lucrarea să poată fi recunoscută. Era o lucrare neîndoielnică a lui Dumnezeu, ale cărei roade erau evidente pentru toți.

Aici avem deci o descriere dumnezeiască a întoarcerii la Dumnezeu: pe scurt, dar cuprinzătoare și completă. Tesalonicenii s-au întors de la idoli la Dumnezeu. Ei au rupt-o totalmente cu trecutul și s-au întors o dată pentru totdeauna de la viața și obiceiurile lor de odinioară și au renunțat la toate acele lucruri, care odinioară au pus stăpânire pe inimile și puterile lor. Acești tesaloniceni iubiți au fost călăuziți, ca în lumina adevărului dumnezeiesc să condamne toată viața lor de odinioară, și nu numai s-o condamne, ci și fără întârziere să renunțe la ea. Nu era o lucrare pe jumătate. Era o perioadă bine determinată din istoria lor, un punct mare de întoarcere în viața lor morală și practică. Nu era o simplă schimbare de păreri, o acceptare de principii noi sau o schimbare a unora din concepțiile lor intelectuale. Era descoperirea serioasă, că tot felul lor de viețuire de până atunci era o minciună mare, întunecoasă și monstruoasă. Era convingerea veritabilă a inimii. Lumina dumnezeiască a luminat în inimile lor și în puterea acestei lumini ei s-au judecat pe ei înșiși și tot ce aparținea istoriei lor din trecut. Era o renunțare totală la lume, care până atunci a pus stăpânire pe sentimentele inimii lor; nici o scânteie din ea nu trebuia cruțată..

Întoarcere la Dumnezeu nu prin lucrarea omului

Și ce a dat naștere, am putea noi întreba, la această schimbare minunată? Simplu, Cuvântul lui Dumnezeu, care a fost adus în sufletele lor prin puterea mare a Duhului Sfânt. Ne-am referit la relatarea inspirată a vizitei apostolului în Tesalonic. Ni se spune că „a stat de vorbă cu ei din Scripturi” (Faptele apostolilor 17.2). El s-a străduit să aducă sufletele lor în contact direct cu Cuvântul lui Dumnezeu viu și veșnic. Nu exista necesitatea să lucreze la simțămintele și la fantezia lor. Toate acestea au fost considerate fără valoare de către lucrătorul binecuvântat. El nu avea nici o încredere în ele. Siguranța lui era în Cuvântul și în Duhul lui Dumnezeu. El îi asigură pe tesaloniceni de această realitate într-un mod impresionant: „Pentru aceasta”, spune el, „mulțumim lui Dumnezeu neîncetat că, după ce ați primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi, ați primit nu un cuvânt al oamenilor, ci, așa cum este, în adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu, care și lucrează în voi care credeți” (1 Tesaloniceni 2.13).

Tocmai aceasta am denumi-o punctul esențial și de bază. Cuvântul lui Dumnezeu, și nimic altceva decât acesta, a dat naștere la tesaloniceni prin puterea Duhului Sfânt la acele rezultate mari, rezultate care au umplut inima plină de dragoste a apostolului cu mulțumire

sinceră. El s-a bucurat că ei au fost aduși nu în legătură cu el însuși, ci cu Dumnezeu cel viu, și anume prin intermediul Cuvântului Său. Aceasta este o bandă care nu se rupe; ea este așa de tare și neschimbabilă ca și Cuvântul Însuși. Cuvântul omului trece, ca și omul însuși, dar Cuvântul Domnului rămâne în veci. Apostolul, ca un lucrător credincios, a înțeles și a simțit aceasta, și de aceea preocuparea lui permanentă a fost ca sufletele să nu se sprijine și să se bazeze în vreun fel oarecare pe el, ci pe Unul, al cărui mesager și slujitor era el.

Să ascultăm ce spune corintenilor: „Și eu, când am venit la voi, fraților, n-am venit cu superioritatea cuvântului sau a înțelepciunii, vestindu-vă mărturia lui Dumnezeu. Pentru că m-am hotărât să nu știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Și eu am fost la voi în slăbiciune și în teamă și în mare tremur; și cuvântul meu și predicarea mea nu *stăteau* în cuvintele convingătoare ale înțelepciunii, ci în dovada Duhului și a puterii, încât credința voastră să nu fie în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2.1-5).

Avem aici adevărata temelie spirituală – „taina lui Dumnezeu” – și „în dovada Duhului” -: Cuvântul și Duhul Sfânt. Nimic altceva nu are vreo valoare. Orice influență pur omenească, orice putere omenească și rezultatele produse prin înțelepciunea și energia omenească sunt total fără valoare – da, sunt chiar dăunătoare. Lucrătorul se umflă de mândrie prin rezultatele aparente ale lucrării sale, care sunt prezentate și discutate public, în timp ce sufletele sărmene, asupra cărora se exercită aceste influențe false, sunt înșelate și sunt conduse într-o poziție și convingere total greșită. Cu un cuvânt: întreaga chestiune este catastrofală în toată dimensiunea ei.

Cu totul altfel este când Cuvântul lui Dumnezeu, în puterea Lui morală imensă, și energia Duhului Sfânt se întâlnesc ca să lucreze la inimă și la conștiință. Atunci vedem rezultate dumnezeiești, așa cum era în cazul tesalonicenilor. Atunci devine deosebit de clar, realmente și fără nici o îndoială, cine este lucrătorul. Nu este Pavel sau Apolo sau Chifa, ci Dumnezeu Însuși, a cărui lucrare se confirmă prin ea însăși și va rămâne pentru totdeauna; toată onoarea Numelui Lui sfânt! Apostolul nu avea nevoie să socotească și să prezinte public rezultatele lucrării sale, sau mai bine spus ale lucrării lui Dumnezeu prin el. Ea vorbea pentru ea însăși. Era dumnezeiască. Ea purta cu claritate de netăgăduit pecetea lui Dumnezeu și aceasta era destul pentru Pavel; și este suficient pentru orice lucrător fidel și altruist.

Eliberat de slujirea la idoli

Apostolul Pavel, așa cum tocmai am văzut, a vestit tesalonicenilor Cuvântul lui Dumnezeu cu putere vie, și Duhul Sfânt a creat acces Cuvântului în inimile lor. El a căzut pe un teren bun, a dat rădăcini și a adus rod însutit. Și în ce a constat acesta?

1 Tesaloniceni 1.9: Pentru că ei înșiși istorisesc despre noi ce intrare am avut la voi și cum v-ați întors de la idoli la Dumnezeu,

În acest singur cuvânt „idoli” este prezentată toată viața fiecărui om neîntors la Dumnezeu, care trăiește pe pământ. Ca să fi un slujitor la idoli nu înseamnă numai să te pleci înaintea unei bucăți de lemn sau de piatră. Toată mulțimea lucrurilor de nimic, care umplu și domină inima omului, sunt idoli, și oricine își leagă inima de aceste lucruri este un slujitor la idoli. Așa spune

mărturia clară, precisă a Sfintei Scripturi.

Idolul bani

Să ne gândim numai la păcatul dominant general „setea de câștig”. Ce nume îi dă apostolul inspirat? El îl numește „slujire la idoli”. Cât de multe sunt inimile, care sunt stăpânite de bani!

Cât de mulți sunt cei care se pleacă în țărână înaintea idolului de aur! Ce este setea de câștig? Este pe de o parte dorința de a avea cât mai mult, și pe de altă parte este dragostea față de ceea ce ai. Noi o găsim în aceste două forme în Noul Testament. În limba greacă sunt cuvinte să le descrie pe ambele. Dar fie că este lăcomia de a aduna, sau lăcomia de a strânge (a îngrămădi), ambele sunt slujire la idoli.

Și cu toate acestea noi putem diferenția între ele aceste două stări în evoluția lor exterioară. Lăcomia de bani, aceasta înseamnă dorința de a poseda cât mai mult, nu rareori este însoțită de solicitudinea și bunăvoința de a dăruia; iubirea de bani dimpotrivă este în mod obișnuit legată de dorința fierbinte de a acumula și a îngrămădi. Este de exemplu un bărbat cu mare iscusință în afaceri. În mâinile lui pare totul să prospere. El este, așa cum se obișnuiește să se spună, cu trup și suflet comerciant. Singurul lui scop, singura lui țintă, spre care năzuiește, este să câștige bani, să adauge o mie la celelalte, să-și extindă afacerile tot mai mult și să facă un renume numelui său în lumea de afaceri. El trăiește și se mișcă numai în atmosfera comerțului.

Și-a început cariera cu câțiva cenți în buzunar și acum este unul dintre cei dintâi de seama lui. El nu este un zgârcit. El este tot așa de gata să împărștie precum strânge. El trăiește într-un lux risipitor, este deosebit de primitiv de oaspeți și sprijină de bunăvoie toate asociațiile publice, etc. El este onorat de toate clasele societății umane. Dar aspirația lui este îndreptată să primească mai mult. El este un bărbat lacom, un slujitor la idoli.

Realmente el disprețuiește pe sărmanul zgârcit, care își petrece nopțile aplecat asupra sacilor lui de bani, care „întreține părtășie deosebită cu aurul lui”, așa cum a formulat poetul Robert Pollock; care își bucură inima și ochii privind la strălucirea fascinantă a aurului și totodată el și familia lui renunță la nevoile stringente ale vieții; care preferă să umble în haine cârpite și suferință, decât să dea un cent din comoara lui prețioasă; care iubește banul nu pentru că acesta îl face în stare să-și împlinească toate dorințele, ci din pricina banului însăși; care iubește să adune, și nu să dea, ci să îngrămădească; a cărui poftă dominantă este să moară într-o grămadă strălucitoare a nenorocirii – străduință umilitoare și demnă de dispreț! [Remarca redacției: astăzi ar fi acela care vrea să vadă cum conturile în bancă cresc și imobilele se înmulțesc.]

Aparent aceste două persoane sunt foarte diferite între ele, și cu toate acestea ele stau înaintea lui Dumnezeu pe același fundament, ele iubesc și doresc același lucru, banul; amândouă sunt slujitori la idoli. [Cele două cuvinte grecești, la care ne-am referit în text, sunt: *pleonexia* = dorința, de a primi mai mult; și *philarguria* = iubirea de bani. Prima se întâlnește în Coloseni 3.5: „lăcomia, care este idolatrie”; și ea stă acolo în categoria îngrozitoare, împreună cu păcatele cele mai dezgustătoare, care colorează aspectele istoriei omului.] S-ar putea ca

aceasta să pară aspru și sever, dar este adevărul lui Dumnezeu, și noi trebuie să ne plecăm înaintea autorității lui sfinte. Este foarte greu să convingi conștiința omului de păcatul lăcomiei, de păcatul pe care Duhul Sfânt îl numește slujire la idoli. Sunt mii de oameni care nici o clipă nu și-ar bate capul să pună celui zgârcit acest păcat ca o povară, dar ei ar considera o mare nedreptate, dacă prima persoană descrisă ar fi învinuită de acest păcat.

Este *una*, să vezi acest păcat în alții, dar este cu totul alta să-l judecăm în noi înșine. Fapt este, că numai lumina lui Dumnezeu luminând în sufletele noastre pătrunde în fiecare cămăruță a existenței noastre morale și ne face capabili să descoperim în noi păcatul hidos al lăcomiei. Alergarea după câștig, dorința de a poseda tot mai mult, dorința nestăpânită de a înainta în lume și de a realiza ceva, toate acestea sunt așa de prețuite de oameni în general, că numai puțini sunt capabili să vadă că aceasta este o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Inima omenească iubește și onorează lucrurile care sunt în lume, da, ea se închină lor. Fiecare inimă are propriul ei idol. Idolul unuia este banul, al altuia este plăcerea, al altuia este onoarea și puterea. Fiecare om neîntors la Dumnezeu este un slujitor la idoli; și că nici măcar cel credincios nu stă în afara domeniului influențelor idolatre o dovedește atenționarea apostolului Ioan: „Copiilor, păziți-vă de idoli” (1 Ioan 5.21)!

Cât de mare este diferența față de un om al lumii?

Cititorule, ne vei permite, ca înainte de a merge mai departe, să-ți punem în întrebare simplă și concretă? Ești tu întors la Dumnezeu? Mărturisești tu, că te-ai întors la Dumnezeu? Își revendici tu numele de a fi creștin? Dacă da, te-ai întors tu de la idoli? Ai rupt-o tu cu adevărat cu lumea și cu eul tău de odinioară? A cucerit Cuvântul lui Dumnezeu inima ta și te-a făcut El să judeci toată viața ta trecută, indiferent dacă ea a fost o viață de veselie și nebunie nechibzuită sau o viață preocupată cu câștigul de bani sau o viață cu povară îngrozitoare și suferință îngrozitoare sau o viață de pură rutină religioasă – o religie fără Hristos, fără credință, fără valoare?

Spune, cum stau lucrurile? Fii temeinic și serios. Fii sigur, că această întrebare nu este numai neapărat necesară, ci ea este și o întrebare foarte serioasă. Nu putem ascunde de tine faptul că suntem dureros conștienți, că lipsesc hotărâri veritabile. Noi nu ne-am îndepărtat suficient de hotărât și clar de idoli. Sunt păstrate obiceiuri vechi; plăcerile de odinioară și lucrurile de odinioară stăpânesc inima. Buna dispoziție, felul de a fi, atmosfera pe care o prezentăm și comportarea nu mărturisesc despre întoarcerea la Dumnezeu. Suntem foarte asemănători cu eul nostru vechi și cu oamenii deschiși, lumești din jurul nostru.

Toate acestea sunt într-adevăr îngrozitoare. Ne temem că este un motiv trist de împiedicarea răspândirii Evangheliei și al mântuirii sufletelor. Mărturia ajunge fără putere la urechile acelorora cărora le vorbim, deoarece nu se vede că noi credem cu adevărat cele despre care vorbim. Apostolul nu ne-ar putea spune, ce a spus tesalonicenilor: „Pentru că, de la voi, Cuvântul Domnului a răsunat ... încât nu avem nevoie să vorbim ceva” (1 Tesaloniceni 1.8). În întoarcerea noastră la Dumnezeu este cuprinsă o nevoie după profunzime, putere și reliefare. Schimbarea nu este suficient de vizibilă. Chiar și acolo unde lucrarea este vizibilă este moliciune, slăbiciune și nehotărâre, care cu adevărat este jalnică și descurajatoare.

Tradus de la: [Was ist Bekehrung? \(4\)](#)

Din *Botschafter des Heils in Christo*
Completări după original „Conversion: What is it?”
din *Miscellaneous Writings*, vol. 3

Traducere: Ion Simionescu